

CHORVATSKO

srpen 2010

V podobné sestavě jako v loňském roce jsme podnikli ne příliš finančně náročnou cestu do Chorvatska. Běla s Jirkou byli v Kanadě, tak s námi nemohli jet, proto jsme k Pitřům a Fürstům přibrali Janka. Janek si kvůli tomu koupil nový malý foťák, aby nemusel sebou vláčet svůj obvyklý obrovský. Nechtěli jsme podniknout obyčejný válečí zájezd k moři, měli jsme v plánu objíždět místa, kde se natáčely indiánky. Podobnou trasu jsme absolvovali v roce 2000 s celým autobusem.

31.7. so

Ráno jsme vyrazili v 5:30 z domova a za čtvrt hodiny poté naložili Janka u hlavního nádraží. Druhým autem jeli Pitrovi a s nimi jsme měli sraz v Havlíčkově Brodě, kde nakládali Fürstovy. Počátek naší trasy vedl stejně jako nedávná cesta s Vašíkem na Brno, Vídeň a Graz. Tam jsme odbočili do Maďarska, abychom se vyhnuli placení slovinské dálnice, protože kvůli pár kilometrům bychom si museli koupit známku za 30 E. Takhle jsme projeli Slovinskem asi 10 km, ale bylo dost kumšt se vyhnout nájezdům na dálnici.

Okolo Zagrebu byla zácpa u dálničních turniketů na placení, ale naštěstí hlavně směrem od moře, kde fronta měřila několik kilometrů. V Německu končily prázdniny, někde zase začínaly, a v televizi strašili, že budou silnice plné. Varovali, ať lidé v sobotu k Jadranu nejezdí, ale trochu to s tím přehnali, bylo to celkem v pohodě. V Karlovaci jsme uhnuli z dálnice směrem na jih k Plitvickým jezerům. Tahle silnice byla dost úzká a proti nám jezdilo plno aut.

Ubytovali jsme se v kempu Grabovac asi 10 km od Plitvice. Bylo to tu celkem dost hrbolaté, tak jsme se usadili na dně kruhové kotliny, sice rovné, ale kdyby přšelo, tak nás to tu vyplaví. V předvečer svých narozenin dostal Vláďa malé dárky a popili jsme něco vína.

1.8. ne

Tento den jsme měli celý vyhrazený návštěvě Plitvických jezer. Z našeho kempu jsme to měli asi 10 km k severnímu vchodu č. 1 – Ulazu 1 Rastovača, dojeli jsme tam v 9 hodin a asi půl hodiny jsme stáli frontu na lístky. Lístek stál 110 Kn.

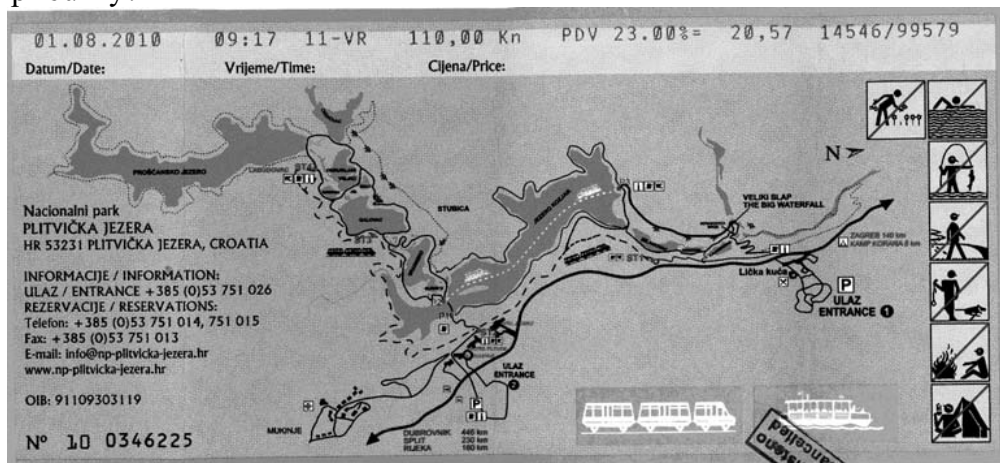

Mají tu několik tras a podle toho je pak celá cesta značená různými písmeny. My jsme si ale nezapamatovali, které písmeno je která trasa. V informacích jsme dostali letáček o Plitvicích, ale česky ho neměli, bylo to jen v polštině nebo ruštině. Mapu prodávali za 20 kun. Oni tu nějak na solidní mapy moc nejsou. Na vstupence byla také maličká mapička a podle ní jsme šli.

Od vstupu č. 1 jsme sestupovali serpentýnami dolů k dolní části jezer – což jsou 4 jezera Gavanovac, Kaludjerovac, Milanovac a Novakoviča Brod a k Velikému vodopádu. Pod sebou jsme měli krásný výhled na dolní jezera a kaskády mezi nimi. A samozřejmě na protější skále ten vodopád. Pod tímhle vodopádem ve filmu cválal Vinnetou. Teď jsou tam vystavěné dřevěné stupínky na fotografování i větších skupin. Posouvali jsme se podél jezer, já jsem

krmila ryby – házela jsem jim kousky chleba a ony se ve strašně velkém shluku praly o jídlo.

Pak jsme se přes jezero koukali na jeskyni Šupljaru – to je ta z Pokladu na Stříbrném jezeře. Na jeskyni od jezera už ale není takový pohled, jak ve filmu, protože je docela zarostlá a její kruhový tvar není celý vidět. Byli jsme tu již před deseti lety a to se k ní nemohlo, jen pár metrů okolo vedl chodníček. Nyní se dalo k ní a po strmých schůdcích vystoupat až do jeskyně. Byla to jen kruhovitá díra sahající asi 20 m do skály. O kus výše byl pak celý jeskynní systém, do něhož se s baterkou dalo vlézt - Janek jí byl samozřejmě vybaven, tak si to tam někteří prohlédli. O kus dál byla na skále plaketa Dr. Janečka, že by to byl nějaký Jankův příbuzný?

Pak jsme došli k největšímu jezeru Kozjak, kde byly docela davy lidí, protože tu bylo přístaviště a několik občerstvení a stánků. Tak jsme se také občerstvili a pak přešli kolesovým parníkem přes celé jezero k další soustavě 12 jezer. Tato plavba byla v ceně vstupenky. Horní jezera mezi sebou mají větší výškové rozdíly a proto jsou tam i větší kaskády, spíše vodopády. Obcházel jsem jezera zprava a došli až k nejvýše položenému Proščanskému jezeru. Kousek před ním mizela voda v díře a přepadala zřejmě do dalšího jezera. Z tohoto konce jel zpět vládkobus, my však šli pěšky, poté co si tu někteří dali zmrzlinu. Minuli jsme totiž část s nejlepšími vodopády - po nich se ve filmu spouštěli indiáni. Pod vodopádky, které stékaly z hodně zarostlých skalek, vedl křivolaký dřevěný chodníček a na něm bylo strašně narváno, my navíc šli trochu v protisměru. Janek už byl přesycený focení přírody, tak začal fotit děti, ale jejich rodiče se na to tvářili divně.

Vrátili jsme se k přístavišti, ale převezli jsme se menší lodí jen přes zátoku. Tyto lodě uvezly 50 lidí, ty velké, co pluly přes celé jezero, 100. Vystoupali jsme do kopce a dostali se ke vchodu č. 2 k zastávce vládkobusu, který nás zavezl větší část cesty zpět. Na konečné jsme si dali kafe a pak ještě zbytek ke vchodu č. 1 došli pěšky a přitom se kochali krásnými vyhlídkami na dolní jezera. Za celý den parkování jsme zaplatili 63 kun, což bylo 7 Kn/hod, tedy docela drahá záležitost. Dalo by se bývalo od kempu jet autobusem, ale byli bychom vázáni hodně časem, protože odpolední návratové autobusy jely pouze dva.

Vrátili jsme se do kempu a tam dooslavili Vládkovy narozeniny. Dali jsme si růžového templáře, namazané bagetky, sýry, olivy a mandle.

Janek zjistil, že fotil celý den na režim pro umělé osvětlení, a byl z toho dost vykořeněný. Celý večer stahoval fotky do notebooku a promazával je. Dle něj měly malou hloubku ostrosti, byly máznuté, špatně osvětlené, nikdo z nás ty chyby neviděl.

2.8. po

Ráno bylo zcela jasno. V 9 hodin jsme odjeli opět na parkoviště ke vchodu č. 1, do parku jsme však již nešli. Vyrázili jsme opačným směrem. Okolo docela pěkné hospody Lička kuča jsme se potřebovali dostat na stezku vedoucí na nejvyšší místní kopec Ostrý Medvedjak. Je to na území národního parku Plitvička jezera, ale není to v placené zóně. Značení trasy dost pokulhávalo, tak jsme směr řešili instinktivně, šli jsme směrem na jih. Po chvíli se na

stromech občas objevovaly kruhové černobílé značky s nápisem Turčič, což jak jsme identifikovali z mapičky, bylo na naší trase. Po stranách byly značky dvou čar pod sebou, zřejmě se tam nemělo chodit.

Záhy jsme dorazili na první vrchol naší trasy Turčič - vysoký 801 m.n.m. Bylo odtamtud vidět dolů na Plitvická jezera, ale bylo to zde docela přerostlé, tak byl výhled omezený, i jezera se ztrácela v hustém porostu. Pokračovali jsme na další vrchol Tupi Medvedjak s kótou 868 m.n.m. Byl na něm otevřený přístřešek s lavicemi a stolem. Dali jsme si tam svačinu a pivo z vlastních zdrojů. Mělo tam odtud být vidět 7 Plitvických jezer, ale některá se dala v porostu jen tušit.

Pokračovali jsme na nejvyšší bod Ostrý (Oštri) Medvedjak s výškou 889 m.n.m. V průvodci psali, že je tam příkrý výstup, ale stoupání vedlo vzhůru pozvolnými cikcaky. Na vrcholku byly pouze kameny a vyhlídka do Bosny. Poletovali tam barevní motýli a Janek se je snažil fotit.

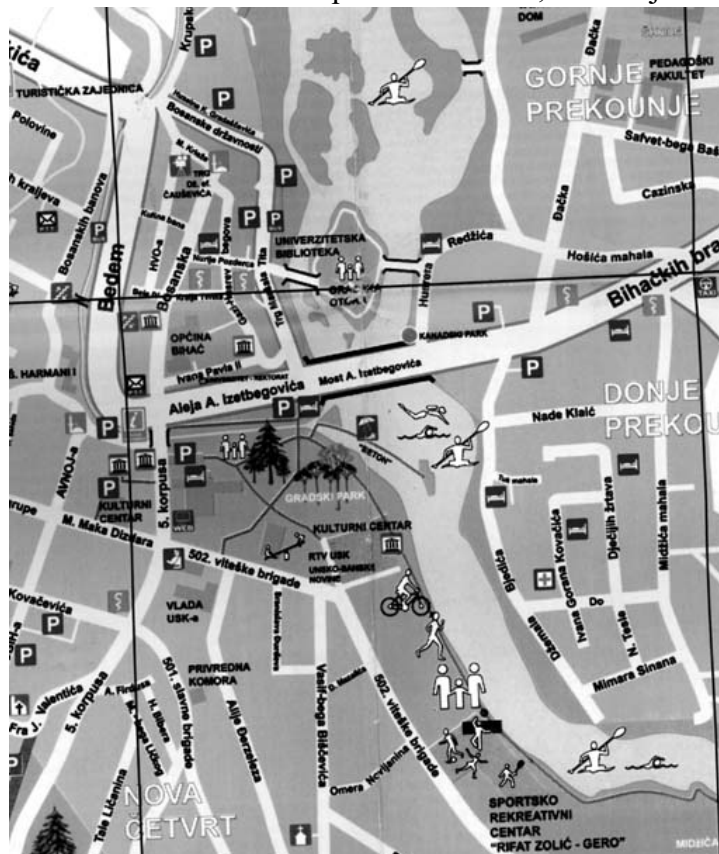
Vraceli jsme se dolů o trochu strmější cestou ke vchodu č. 2, bylo to kratší, ale prudší. Za celou tuto trasu jsme nepotkali ani živáčka. Celkem neskutečné vedle davů pohybujících se jen kousek odtud. Okolo vchodu č. 2 byla ohromná parkoviště aut, která jsme museli přejít ke kolovláčku. Jím jsme se vrátili stejnou cestou jako včera. Zjistili jsme, že do parku se dalo docela dobře dostat bez vstupenky, platí se pouze u oficiálních dvou vchodů, ale dá se dovnitř dostat i jinudy – třeba od toho kolovláčku.

Večer jsme si s Jankem zašli na večeři do hospody před kempem. Pro ubytované tu nabízeli zvýhodněná menička od 25 Kn. Pak jsme poseděli u piva a povídali zážitky z cest. Povídal hlavně Janek, který prožil hodně dobrodružných chvil.

3.8. út.

Tento den bylo naším cílem přesunout se k moři. Vymysleli jsme ale, že se podíváme do Bosny a Hercegoviny. Přímo se k tomu nabízela Bihač, která je pár kilometrů za hranicemi, jen asi 30 kilometrů od našeho kempu.

Na hranici nás čekala pasová kontrola, dostali jsme razítko do pasu. Opačným směrem do

Chorvatska byla dost dlouhá kolona. Ihned za hranicemi se objevily mešity a minarety vyčnívaly všude okolo.

Zaparkovali jsme v Bihači v centru, je to docela malé město, ale všude tu byly parkovací hodiny, my však neměli ani jeden místní frník. Směnárna taky nebyla nějak v dohledu, tak Vlád'a směnil 10 E v kasinu kousek vedle. Dostal asi 18 místních kun. Parkování stálo 1 Kb/hod. Prošli jsme si okroužek městem. Stála tam tvrz, v níž bylo muzeum, rozstřílený pomník, reliéfy ještě z doby Tita, kostel, z něhož zbyl pouze portál a věž a jehož půdorys byl vydlážděn. Cestou jsem viděla vedle parku stánek s informacemi, tak jsme tam šli a dostali mapičku města. Na řece byly malé slapy a ostrůvek spojený s břehem betonovou hrází.

Prošli jsme si pěší zónu, různí prodejci nám nabízeli vše možné – např. růžové brýle. Brali by i eura. Na náměstí stříkaly nepravidelně fontány. Došli jsme až k mešitě a prohlédli si jí. Byla celá vyložená kobercem, v předsádku měli umývatka na nohy. Mešita byla původně gotickým kostelem z r. 1299 a zůstal jí zachovalý gotický portál. Okolní paneláky nesly stopy po střelení.

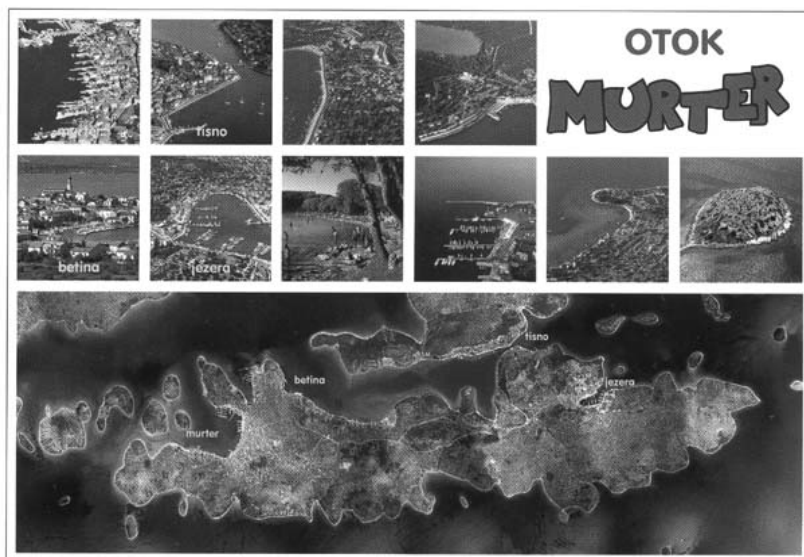
Vrátili jsme se k autům a chtěli jet navštívit místní historický hřbitov u mešity Branilaca, ale nedalo se tam zastavit, protože okolo ní vedla dost rušná ulice. O kus dál byl současný muslimský hřbitov, ten jsme vidět nemuseli, tak jsme se otočili a jeli zpět do Chorvatska. Malinko jsme zakufrovali – Vláďa zapomněl uhnout, tak jsme dojeli do vesnice Turija. Na kopci tam stála moderní mešita s kupolovitou střechou. Před ní postavili památník padlým z války z let 1992 až 1995, v malé vesničce tu pochovali cca 45 mrtvých. Hranice zpět jsme přešli bez čekání.

Za hranicemi leží Željava, což je bývalá letecká jugoslávská základna. Jsou tam letecké dráhy přetnuté hranicí a ta je naznačena hliněným valem. Do skály vedlo několik částečně zasypaných tunelů, do nichž by se dalo i vlézt. Ve skále měly být hangáry, opravný letadel, nemocnice, rezervoáry pohonných hmot, ubytovny pro personál. Vše bylo zarostlé a opuštěné, dráhy pomalu zarůstají. Dalo se to celé projet, ale moc bezpečně jsme si tam nepřipadali. Cestou tam snad byla nějaká rezavá cedulka, že se tam nesmí, ale nedala se ani přečíst. U zdevastovaných kasáren vykukovaly z porostu tři polorozpadlá a prostřílená letadla. Měli jsme strach k nim lézt, aby tam někde nebyly miny.

Pak jsme jeli do Otošacu. Našla jsem na mapě cestu jižně podél Plitvického parku, ale ta byla uzavřená, tak jsme museli jet přes Koreničko. Cestou jsme chtěli brát benzín resp. naftu, ale odmítalo nám to čepovat, přívod do nádrže byl zablokovaný. Snažili jsme se tankovat diesel, až nám nakonec pumpař poradil, ať zkusíme eurodiesel, a už to šlo. Měl totiž trochu jinou hubici. Na své minulé cestě jsme určitě brali jen ten diesel, protože byl levnější, tak nevíme, proč to tady zrovna nešlo. Ale byla to dost křeč, už jsme mysleli na nějaký servis a odtah.

Dojeli jsme do Kutereva, kde je záchraná stanice pro malé medvědy. Měli tu 6 medvědů ve 4 zarostlých ohradách, viděli jsme 4 z nich. Jeden chodil neustále podél elektrického plotu, pak se koupal v bazénku a pěkně stříkal, dalšího jsme zahlédli pouze v houští. Vstupné bylo dobrovolné, u stanice bylo občerstvení ve srubovitém přístřešku u masivních stolů z ohromných kmenů.

Pak jsme najeli na dálnici a jeli k moři. Mají tu turnikety jako v Itálii, jde to rychle, ale poněkud se to prodraží. Zastavili jsme na parkovišti pod masivem Tulove Grede, který jsme podjeli tunelem. Tulove Grede je známý z Vinnetoua, zastřelili tam Nšoči a Inčučunu. Celý skalní masiv byl krásně osvětlený.

Dojeli jsme až na ostrov Murter a tam se ubytovali v kempingu Jezera Lovišča. Byl hodně plný, nakonec jsme našli místa na terase až dost nahoře. Stavěli jsme stany již skoro za tmy. Byl tu hrozný terén, nedaly se zatloukat kolíky. Po večeři jsme si šli zaplavat do moře. Byla tu pláž z jemných kaménků v klidné zátocě, viděla jsem ve vodě ježky, tak jsem raději slezla do hluboké vody z betonového mola. V noci byla šílená vichřice, na našem kopci se to do nás obzvláště opíralo. Podpírala jsem tyčky, ale přesto se nám již dříve nalomená tyčka zlomila a protrhla do stanu díru.

4.8. st

Podnikli jsme celodenní výlet do Národního parku Krka. Ráno jsme se zdrželi v Tisnu, protože byl zvednutý most na ostrov Murter, tak jsme museli čekat na projetí lodí. Cestou jsme zastavili na dálnici na odpočívadle u Krky a shlíželi dolů na její kaňon pod Skrandinem a městečko Skrandin. Pak jsme dojeli do Lozovacu, kde bylo ohromné parkoviště, na němž se dalo parkovat zadarmo. Koupili jsme si lístky za 95 K. V ceně lístku byla jízdenka autobusem do údolí k vodopádům ke Skrandinskému buku..

Dolů jezdil jeden autobus za druhým a podle toho to u vody vypadalo. Po dřevěných lávkách tam chodily davy lidí. Na některých vyhlídkách se muselo čekat na pozici u zábradlí. Spolu s davem jsme prolezli celou trasu. V jedné tůňce jsme viděli několik hadů, kteří se proplétali mezi sebou a mezi kořeny. Pak jsme sešli dolů k mostu pod největším vodopádem, kde se cachtalo plno lidí. Okolo vodopádu byly bójky a hlídka tam záchranný člun. Z toho vodopádu skákala Bílá holubice a taky zde prováděl námluvy Sam Hawkens.

Ostatní se šli koupat, my s Vláďou a Jankem šli na pivo. Dali jsme si chleba s pomazánkou z vlastních zdrojů, Vláďa navíc palačinku. Pak jsem si šla také zaplavat, ale šla jsem pod most, kde bylo hlouběji a nebylo tam tolik lidí. Před druhou hodinou jsme odcházeli, cestou jsme se ještě koukali z vyhlídek a prohlédli si renovované mlýny, kde byly různé expozice – kovárna, tkalcovská dílna, mlýnice a také prodej suvenýrů.

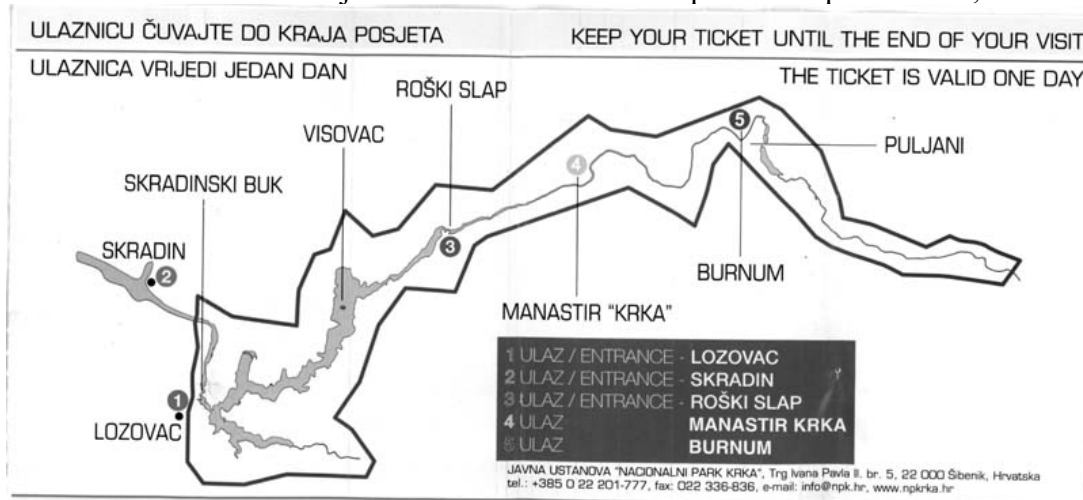
Auty jsme pokračovali proti proudu řeky Krky a stavili se u kláštera Visovac. Leží na ostrově uprostřed řeky a my se na něj dívali pouze z vyhlídky vysoko nad údolím. Nahoře u ní stojí socha krále Petara, který vládnul v 11. století.

Pak jsme ještě jeli k Roškému slapu. Tam platila vstupenka z Lozovacu, ptali se nás, zda ji máme. Jsou tam jen menší kaskádičky, voda teče přes zatravněné stupínky, okolo jsou strmé vysoké skály. Tady se Old Shatterhand sbližoval s Nšoči. Kousek po proudu byl slap dost vysoký, na několika místech tam voda stékala vodopády. Také ji využili k pohonu vodních mlýnů a tkalcovských dílen – voda kruhovitě stékala a mizela v podzemí. Pod jedním vodopádem voda poskytovala přírodní masáž, což tam využívali dva mladíši.

Pak jsme jeli přes Skrandin do Šibeniku, v němž jsme zastavili u velikého obchodáku Merkur. Koupili je si tam nový stan, protože ten starý byl takřka nepoužitelný. Stál nás po slevě 299 Kn, kromě toho jsme nakoupili v supermarketu piva, vína a pečivo.

Do kempu jsme přijeli až po 8. hodině, ale přesto jsme si šli ještě zaplavat do moře. Na večeři jsme si zašli do místní hospody, venku to dost foukalo, tak jsme si sedli uvnitř, kde

hrozně řvala televize, nějak se jim přičilo ji ztlumit, tak jsme si alespoň sedli za zástěnu co nejdál od ní. Na závěr večera jsme likvidovali zde zakoupená vína po 29 Kn/0,7 l.

5.8. čt.

Další den byl opravdu po stopách Vinnetoua. Jeli jsme k řece Zrmanje. Ta se vlévá u Zadaru do Novigradského jezera, které je spojeno jen krátkým hrdlem s mořem. Nevěděli jsme přesně, kde máme hledat vyhlídky na řeku, tak jsme zabočili do vesničky Jasenice, ale tam jsme se k řece nedostali. O kus dál jsme uviděli kamenitou cestu, u níž byla oprýskaná dřevěná cedulka s nápisem „Pariževičeva glavica“, sice jsme nevěděli, co to je, ale ukázalo se, že jsme přijeli k řece v místě, kde stálo indiánské pueblo Apačů u řeky Rio Pecos. Byla tam informační tabule s obrázky s filmů a daty o době natáčení. Točili zde filmy Vinetou I a III., Vinetou a Apanači, Vinetou a Old Surehand a Vinetou a Údolí smrti.

Já jsem věděla, kde stály mučednické kůly u kraje kaňonu. Byla tu úžasná vyhlídka. Ze shora jsme viděli plavat po řece rychlé čluny, k vodě by to bylo hodně strmé a nedalo se tam dostat. Tak jsme se alespoň dívali dolů ze tří různých vyhlídek. Později jsem náhodou viděla film Čingischán a zjistila jsem, že se to tam natáčelo také, a nad Zrmanjou stál i tábor Mongolů. Mongolové se proháněli i v Paklenici a bojovali pod Tulove Grede. Byl to britský film s Omarem Sharifem z roku 1965, tak ho asi moc nepropagovali.

Pak jsme popojeli do města Obrovac, v němž stály paneláky těsně podél vody a které leželo na dně dost hlubokého údolí. Nad ním se tyčila zřícenina hradu s velikou vlající vlajkou. Pak jsme pokračovali proti proudu řeky a sjeli jsme k přehradě u Muškovců. Zřejmě je tam přečerpávačka, takže na kopec vede ohromné potrubí a dost to tam hyzdí. Nad přehradou jsou kaskády Vysoki Buk. Byl tam zapadlý kemp, barák s občerstvením a koryta pro vodu, která po pár metrech padala dolů kaskádami. Jarka si v jenom korytě rozřízla nohu a dost jí to krvácelo.

Dali jsme si v občerstvení čevapčičky – na dvě porce jsme jich dostali 18. Naštěstí jsem objednala pouze 1 hranolky a 1 rajčatový salát, protože hranolků byl kopec. To celé nás stálo i s pitím 100 Kn. Dalo se sem dostat po úzkém příhradovém mostě, na který se jen taktak vešlo auto. Kluci z něj skákali do vody. My si šli zaplavat kousek výš proti proudu, kde byl přírodní nízký jez. Pod ním byl docela proud, ale podařilo se nám k němu doplatvat a pak na jízku přes sebe nechat téci dosti osvěžující vodu. Říkali jsme, že my a Old Shatterhand se koupali v Rio Pecos.

Pak jsme pokračovali k monastyru Krupa na přítoku Zrmanji. Napřed jsme vjeli do vesnice Krupé a skončili na jejím kraji ve slepé uličce. Klášter stojí o kus níže na samotě v údolí říčky Krupé. Kluci tam skákali z historického lomeného mostu do řeky. Původně tam zřejmě byly náhony ke mlýnům. Klášter byl pěkně renovovaný, u něho stál kostel, vše hermeticky uzavřené. Šla jsem k hlavnímu vchodu a zazvonila na zvonek. Viděli nás zřejmě kamerou a tak se dveře otevřely na bzučák. Vešli jsme do nádvoří vyzdobeného spoustou kytek a fontánkou. Klášter je ženský, přišla jeptiška a když viděla, jak jsme oblečené, řekla, že musíme počkat, a poslala druhou sestru Jolanku pro nějaké hábity. Měly jsme totiž všechny tílka, tak jsme vyfasovaly košile a Jarka dokonce propínací šaty, protože měla příliš krátké kraťasy. Ani ji nechtěli pustit do dvora. Jeptiška si řekla o 20 Kn a vzala nás do kostela s pravoslavnými ikonami.

Říkala, že se zde nesmí fotit s bleskem a Vlád'ovi zakázala filmovat. Pak si tam jeden chorvatský chlapeček klidně blejskal, tak jsem jí to vytkla. Prý myslela, že kluk fotí mobilem, díky tomu měl pak Vlád'a dovoleno klidně filmovat. Pak jsme šli do muzea, měli tu 3 sály s církevními pravoslavnými exponáty – byly tu ikony, kadidelnice, plastiky. Richard při prohlížení třísknul hlavou o sklo a jeptiška nemohla pochopit, jak se mu to povedlo. Jolanka pro nás venku připravila domácí sušenky a vodu. Pak jsme se ještě podívaly do jejich kuchyně, ale hlavní jeptišce se to nelíbilo, to jen Jolanka byla vstřícná.

Pak jsme jeli do průsmyku Mali Alan, což je cesta pod masivem Tulove Grede z Vinnetoua, pod jehož vrcholkem byla zastřelena Nšoči a Inčučuna a později i Vinnetou. Silnice křížovala dálnici těsně nad výjezdem z tunelu a serpentýnami stoupala nahoru. Záhy se z ní stala prašnačka, ale pro naše auta byla sjízdná. Zastavovali jsme na mnoha místech podle toho, jak se nám měnil výhled. Cestou stála zřícenina domku a u něj cedule, že je okolí zaminované. Cedulky upozorňující na miny byly podél silnice každou chvíli. Pak stál na malém kopečku kruhový kostelík s kopulí v antickém stylu, u něj byly ještě pomníky padlým z roku 1994 a z roku 1854 a nějaká zřícenina (asi to byla pevnůstka). O kus výš byla malá bílá kaplička. Už jsme mysleli, že budeme nahoře, když se před námi otevřelo údolíčko, v němž se choulily dvě chatky a auta a více lidí. Pak jsme viděli ve filmu, že právě tady se proháněli indiáni. Cesta však stále stoupala, i když krajina se změnila, už zde nebylo tolik kamení, ale spíše zatravněné plochy a stromy. V sedle ani nic nebylo napsáno, pouze deska na

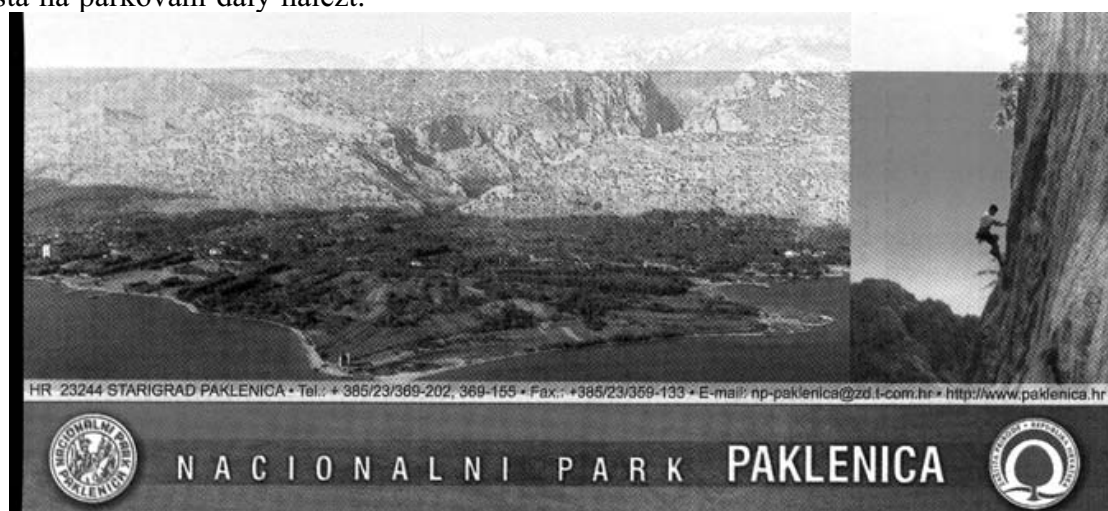
počet německému oddílu na odminování.

Sjeli jsme na druhou stranu do Sv. Rota. Ze severní strany byly hory zalesněné a pokryté neudržovaným divokým lesem. Do kempu jsme se vraceli tunelem pod Tulove Grede a po dálnici. Přijeli jsme do kempu až před osmou hodinou. Zvedal se dost vítr, tak jsme museli zabezpečovat stany. Šly jsme se s holkami koupat do moře a pak opět poseděli u stanů. Večer se tvořila mračna, cestou i trochu pršelo, ale v kempu nic, doufali jsme, že se to nějak přežene. Začalo ale pršet asi ve 4 hodiny ráno. Pršelo docela hodně, což byla dobrá zkouška pro náš nový stan. Celkem obstál, jen Vláša se nacpal na bočnici stanu a tím propojil plachtu se spodním stanem a trochu mu to navlhlo.

6.8. pá

Dnešní den jsme měli v plánu celodenní výlet do Paklenice. Ráno jsme neodstartovali včas, tak jsme v Tisnu zase chytili zvednutý most. V momentě, když ho začali zvedat, si vzpomněla Jarka, že nechala ve stanu kabelku. Museli se pro ní vrátit. Díky tomu jsme do Paklenice přijeli až skoro v 11 hodin. Zaparkovali jsme před hlavní bránou s prodejnou vstupenek, vystáli si frontu, koupili lístky po 40 Kn a odtud vyrazili do kaňonu po silničce pěšky. Dalo by se bývalo jet autem ještě podstatně dále a ušetřili bychom kroky, ještě se tu místa na parkování daly nalézt.

Šli jsme soutěskou směrem k jeskyni Manita Peč. Cestou byl ve skále stánek se suvenýry a vedle budují opět ve skále nové informační centrum. Na skalách visela na lanech spousta horolezců, lezly tu i malé děti. Skály byly označeny jmény a u toho byla označena obtížnost a typ výlezu.

Jeskyně Manita Peč je přístupná pouze od 10 do 13 hodin. Napřed jsme mysleli, že jeskyni už nestihneme, ale pak jsme u odbočky na ní zjistili, že docela stíháme a máme lepší čas, než zde uvádějí. Nahoru to mělo být 2 a půl hodiny, ale náš mezičas byl výrazně nižší. Vyrazili

jsme nahoru a říkali si, že bychom to mohli ještě stihnout. Cestu nám ukazovala skála Orlova stiena, která se jako prst tyčila nad vchodem do jeskyně.

Já jsem dorazila nahoru asi v 13:15, když už byla skupinka uvnitř, ale ještě mne jako poslední pustili. Šla jsem skoro tmou po schodech za ostatními. Pod schody je rozlehlá síň, kterou se schází ještě více dolů a pak se přechází ještě do dalšího dómu s bohatou výzdobou. Uvnitř se nesmělo fotit s bleskem. Anglicky mluvící průvodce se s námi v nejnižším bodě se rozloučil a každý se vracel nahoru sám. Po nás tam šla ještě jedna skupinka, myslela jsem, že s ní půjde i Vláďa, který stoupal nahoru pomaleji, protože cestou hodně filmoval. Došel však nahoru tak splavený, že nechtěl jít do jeskyně rozehřátý, takže jako organizátor se paradoxně do jeskyně nedostal. Pitrovi také uvnitř nebyli, protože Vláďa Pitro také s výstupem dost zaostal.

Před jeskyní jsme si dali občerstvení, Vláďa mezitím odešel dolů, aby se občerstvil u stánku, když jsem mu zmizela se zásobami do jeskyně. Dolů mi to nešlo moc dobře, koleno se ozývalo, klesání bylo dost prudké a cesta z ohlazených kamenů se mi také nelíbila, podkluzovalo to. Richard mi dal alespoň klacek, který mi celkem pomohl. Hůlky jsem si nechala doma, myslela jsem, že je nebudu potřebovat. Skoro celou dobu při návratu se nad námi tyčil mohutný masiv hory Aniča kuk.

V suvenýrech jsme koupili pro Vašíka tričko s lezoucím panáčkem. Na počátku kaňonu byl starý mlýn, ale koryto potoka bylo zcela vyschlé, netekla tu ani kapka. Od mlýna stoupala odbočka na historickou vyhlídku s kamenným ochozem. Eva s Ríšou a Jankem se tam ještě vyšplhali. Byly tam fotky připomínající natáčení filmu Údolí smrti. Odjeli jsme odtud asi v 16:30 a vrátili se do kempu. Rychle jsme si zaplavali, uvařili večeři a pak v 19:15 vyrazili pěšky podél zátoky do Tisna, což bylo asi 1 km.

V Tisně jsme absolvovali s Jankem běh při hledání restaurace, my byli vyžizněni a neměli jsme hlad, Janek ano. Všechny hospody se nehodily – nevařili tam, bylo plno, bylo nás docela dost na sednutí někde a nechtěli nás tam, pokud si nedáme něco k snědku. Tak jsme kmitali za Jankem od jedné hospody k další. Nakonec jsme si dali pivo u stolků v nejrušnější uličce a pak si ještě sedli v kavárně na náměstíčku. Byly tu docela davy lidí. Janek se spokojil s něčím sladkým, dali se strhnout i ostatní, nebo si dali lazaně z vedlejšího podniku. Podařilo se nám získat jeden místní půllitr značky PAN. Připravovali zde místo pro zítřejší akci. Měli tu krávu napíchnutu na rožeň a chystali se jí péci, vystavěli tu podium a na něm vystupovaly nějaké děti a rádobybaviči. Zítra tu totiž měly být mezinárodní závody oslů.

Pozdě večer jsme se vrátili do kempu.

7.8. so

Vzhledem k tomu, že byla sobota, chtěli jsme se vyhnout nejturističtější oblastem a vyrazili na horní Krku s jejími přítoky. Jeli jsme na Sinj a kousek za ním se stavili u Peruckého jezera, což je vlastně přehrada se sypanou hrází na řece Cetina. Je zřejmě k vodárenským účelům. Povaloval se tam akorát na břehu nějaký hlídač a když se o nás začal

zajímat, tak jsme odjeli.

Pak jsme se chtěli podívat k pramenům Cetiny, ale odbočka nebyla vůbec jasná, nebylo to značené a jet nějakou silničkou, která by přestala být sjízdná, se nám nechtělo. Pak jsme chtěli projet údolím – kaňonem řeky Krčić. Opět to nebylo značeno a tak jsme raději popojeli po hlavní silnici až do města Knin a ke kaňonu se podívali z druhé strany těsně nad soutokem s řekou Krka. Měl tam být vysoký vodopád Topolski slap spadající přes převis, ale byl zcela vyschlý a nestékalo tam nic. Tak jsme se alespoň podívali na ohromné kameny v korytě a průzračnou vodu a posvačili zde. Vlád'a s Jankem také prolezli ruiny přilehlého mlýna.

Ani z této strany jsme ale nenašli odbočku do kaňonu, možná ani nebyla určena pro osobní auta. Pak jsme si prohlédli pevnost Knin vysoko nad městem. Jelo se tam uzoučkou prudkou uličkou, na níž nebylo radno někoho potkat. Dostali jsme se do nádvoří a na prohlídku si koupili lístky po 10 Kn. Pevnost se skládala ze dvou částí horní a dolní a několika poměrně zachovalých staveb. V jedné bylo národopisné muzeum s kroji a různými předměty, v další budově byly fotky vojáků znetvořených nedávnou válkou. Na úplném vrcholku pevnosti vlála veliká chorvatská vlajka. Prohlížet si pevnost bylo tak trochu jako procházet bludištěm, některé cesty končily, dalo se prolézat průchody ve zdi nebo uzoučkou mezerou mezi hradbami.

Pak jsme seděli v kavárně na nádvoří hradu a před sebou jsme viděli temná mračna a z nich dolů visící nohavici tornáda. Vlád'a si pěkně zafilmoval její měnící se velikost a intenzitu.

Pokračovali jsme po proudu Krky a míjeli jsme cestou vodopád Bilušica buk. O kus níže ležel u

řeky klášter Sv. Archanděla, známý též jako monastyr Krka. Chtěli jsme ho navštívit, ale byl součástí národního parku Krka a platila do něj vstupenka do národního parku, kterou tu však neprodávali a měla být z některé dolní části parku. Vstupenku jsem předložila, ale bylo mi sděleno, že platí pouze 1 den a tudíž máme smůlu. Stihnout to však v jednom dni s dolními dvěma částmi parku se nedá. Proto tam ten hlídač byl prakticky pouze jako odháněč a moc návštěvníků tam asi nemají.

V podvečer jsme se opět vrátili do kempu. Rychle jsme s Vlád'ou povečeřeli a šli jsme do Tisna, protože jsme se chtěli podívat na závody oslů. Našli jsme osly shromážděné na pokraji vesnice, měli na sobě zavěšené cedulky, kterou zemi reprezentují. Byly tu evropské turistické státy, USA, Austrálie a Brazílie. Mysleli jsme, že poháněči oslů jsou opravdu ze státu, který mají na vlajce, ale českého osla kočírovali Chorvati, stejně tak i některé další osly. Jen Holanďani a Němci byli praví. Všichni závodníci měli na sobě trička v národních barvách a k tomu eventuelně nějaké další doplňky, třeba Australané měli nafukovacího klokana. Míjel čas a stále se nic nedělo, i když už to mělo podle programu začít, ale nějak se to zpozdilo. S asi půlhodinovým zpožděním pak připochovaly mažoretky a hudba a konečně se to rozhoupalo. Policisté zablokovali silnici a pustili na ní průvod oslů vedených kapelou a mažoretkami. Průvod přešel most a došel na náměstíčko na nábřeží, kde byly sročené davy a stála hlavní tribuna. Do blízkosti závodiště jsme se již neprotlačili. Když jsme dorazili, byla již včerejší kráva z rozně snědená. Brzy jsme narazili na naše další spolucestovatele, protože jsme je sem nalákali MMSkou českého osla.

Bylo již skoro tma a chvíli trvalo, než začaly závody, běžely se dva rozeběhy o dvou kolech. Český osel dost propadl, vůbec se mu nechťelo běžet. Italský osel byl popoháněn voláním „Vivat Berlusconi“. Na závěr mělo být finále, ale raději jsme si zašli na pivo do přilehlé uličky a pak zamířili do kempu.

8.8. ne

Dnešní den jsme měli pouze na návrat domů. Ještě jsme si po zabalení stanů zaplavaly a pak vyrazili směr domov. Jeli jsme po dálnici až k Zagrebu a pak se vraceli stejnou cestou, jako jsme přijeli. Až na počátek Rakouska jsme jeli společně a dělali jen malé občerstvovací zastávky. Na rakouské dálnici na parkovišti jsme se rozloučili a každé auto již jelo samostatně. Pitrovi jeli s Fürstovými do Havlíčkova Brodu, my rovnou do Prahy. Dojeli jsme domů v docela rozumnou hodinu.

Naše cesta v datech:

1 Kuna je cca 3,5 Kč

Ujeli jsme cca 3000 Km, z toho trasa Tisno – Praha měřila 1.146 Km

Za dálnice jsme zaplatili 546 Kn/auto

Za benzin včetně rakouské dálniční známky cca 7.000 Kč/auto

Ubytování v kempech cca 2.700 Kč/os.

Vstupné 270 Kn/os.

